

Lillian Trasher

Cea mai mare minune din Egipt

Janet & Geoff Bengé

*Lillian
Trasher*

Cea mai mare minune din Egipt

Traducere de Cristina Dumitru

Copyright © 2004 Geoff & Janet Bengé

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Lillian Trasher: The Greatest Wonder in Egypt*, la YWAM Publishing, a ministry of Youth With A Mission, P.O. Box 55787, Seattle, WA 98155, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Lillian Trasher: Cea mai mare minune din Egipt

de Janet și Geoff Bengé

Copyright © 2025 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENGE, JANET

Lillian Trasher - Cea mai mare minune din Egipt / Janet și Geoff Bengé ; trad. de Cristina Dumitru. - Oradea : Casa Cărții, 2025

ISBN 978-606-732-313-9

I. Bengé, Geoff

II. Dumitru, Cristina (trad.)

2

929

Traducerea: Cristina Dumitru

Editarea: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Roxana Bochiș

Imaginea de pe copertă aparține YWAM Publishing și este folosită cu permisiune.

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

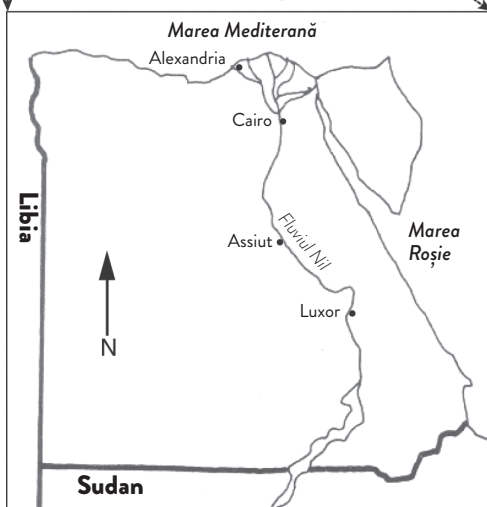
www.book-expert.ro

*Autorii mulțumesc
diviziunii de Misiune Internațională a organizației
Assemblies of God din Springfield, Missouri
pentru informațiile puse la dispoziție,
care au ajutat la scrierea acestei cărți.*

Africa

Egipt

Cuprins

1. Pericol în întuneric	9
2. O tânjire	15
3. Ceva mai bun	23
4. Un misionar în carne și oase	33
5. Assiut.	43
6. Fareida.	53
7. Ciuma	63
8. Pământul de dincolo de Nil	71
9. Cărmizi	79
10. Pierderi și câștiguri	87
11. Revolta	95
12. Un trist rămas-bun	101
13. Binecuvântări neașteptate	111
14. Binecuvântări și eșecuri	119
15. Fântâni în deșert	131
16. O încărcătură de provizii	141
17. „Am rămas credincioasă lucrării pe care Domnul mi-a încredințat-o”	153
Bibliografie	163
Despre autori	164

Capitolul 1

Pericol în întuneric

Lillian Trasher numără încă o dată capetele copiilor și tresări când își puse mâna pe capul ultimului copil. *Cum e posibil?* se întrebă neliniștită. Doi dintre copilași lipseau! Inima începu să i se zbată în piept când își dădu seama că fuseseră lăsați în urmă.

— Trebuie să mă duc să-i salvez pe cei doi copii dispăruți. Asigură-te că toți rămân aici, îi spuse Lillian lui Wadeah, una dintre fetele mai mari. Și nu lăsa pe nimeni să intre. Voi ciocăni de trei ori când mă întorc.

— Să te duci înapoi? ți-pă adolescența. Mamă, nu te poți duce acolo. Te vor uide. Te rog, rămâi aici. Ce ne vom face fără tine?

— Dumnezeu mă va proteja. Trebuie să merg, trebuie să-mi salvez copilașii, încercă să-i explice Lillian strângându-și fusta. Roagă-te pentru mine și pentru copii, trebuie să fie liniștiți, să nu scoată niciun sunet.

Lillian se opri în dreptul ușii vechiului cuptor de cărămidă în care se ascundea împreună cu cei 107 copii din orfelinat. Poc! Poc! Două gloanțe lovira cărămidile exterioare, și ea

ezită o clipă. Mai așteaptă treizeci de secunde. Auzi strigăte în depărtare și apoi mai multe focuri de armă.

Acum e șansa mea, se încurajă singură Lillian. Doamne, ajută-mă să-i găsesc pe copii și să mă întorc vie, se rugă în timp ce trase zăvorul ușii și se furișă afară.

Luna strălucea pe cerul nopții și altădată s-ar fi bucurat de lumina ce poleia totul. Dar în seara aceea, la Assiut, în Egipt, în 1919, fiecare umbră părea înfricoșătoare, fiecare crenguță trosnind sub picioare putea însemna pericol. Lillian înainta tiptil spre clădirea principală a dormitorului.

Cum de au putut fi lăsați în urmă? se întreabă în timp ce se forța să înainteze cu pas măsurat. Fiecare copil din orfelinat era însoțit de o fată mai mare care îl supraveghea, iar Lillian insistase ca toți să repete în fiecare lună exercițiile de evacuare. Iar acum, când conta cu adevărat, ceva mersese prost. Una dintre fete trebuie să fi intrat în panică și pur și simplu să fi fugit pentru a-și salva viața. Lillian nu o putea condamna. Una era să faci un exercițiu, dar cu totul altceva să vezi bărbați străini, cu puști încărcate, năvălind pe porțile casei tale. Clopotul școlii sunase, iar copiii, văduvele și personalul avuseseră mai puțin de două minute să fugă la vechiul cuptor de cărămidă, cea mai sigură construcție de lângă orfelinat.

Ce-a fost, a fost, își spuse Lillian și căută cheile ușii. Se uită spre Assiut și privirea i se opri peste Nil. Câteva zone ale orașului ardeau. Flăcările portocalii se reflectau în apă, făcând să pară că și fluviul se aprinsese. Cheia tocmai se roti în broască, iar Lillian rosti o rugăciune scurtă în timp ce intra în fugă: Doamne, ajută-mă să-i găsesc pe copiii dispăruți, înaintea intrușilor.

Ajunsa în orfelinat, Lillian se repezi pe scări, deschizând cu putere fiecare ușă și cercetând cu disperare camerele. În

cele din urmă, îi zări: erau două fete, ghemuite într-un pătuț, plângând încetișor.

— Șșșt, le liniști Lillian. Luă pe fiecare braț câte o fetiță și fugi spre ușă. Mama are nevoie să fiți foarte, foarte liniștite, le spuse ea, încuind ușa în urma sa și trăgând adânc aer în piept.

Acum trebuia să ajungă în siguranță înapoi la cuptorul de cărămidă, de data aceasta purtând doi copii mici. Le așează mai bine pe șolduri și începu să alerge.

Un nor acoperise luna, iar cerul nopții devenise complet negru. Lillian răsuflă ușurată. Inamicii aveau arme, dar Lillian avea un avantaj: cunoștea fiecare colțișor al proprietății și se putea orienta atât ziua, cât și noaptea.

Pe când era la vreo cincizeci de metri de clădire, sângele îi îngheță în vene. Auzise pe cineva strigând după ea:

— Stai! Stai!

Dar Lillian continuă să alerge.

— Englezoaică, englezoaică, țipă bărbatul de data aceasta. Aici!

Lillian auzi alt strigăt în întuneric și apoi pași grăbiți.

Un pocnet. Lillian simți o adiere fierbinte lângă urechea dreaptă. Măinile îi tremurau când înțelese că fusese un glonț. Trăgeau în ea! Instinctiv, se aruncă la pământ, încercând să protejeze copilele în momentul căzăturii. Însă când Lillian se rostogoli într-un șanț de irigație puțin adânc, glezna îi fuse străpunsă de o durere arzătoare. O sucise. Alungând orice gând legat de durere, Lillian își îndreptă atenția spre fete. Cu blândețe, așează câte o mână peste gura fiecăreia pentru a le da de înțeles că trebuie să păstreze tăcerea. Un singur sunet acum și ar fi fost descoperite și împușcate. În gând, Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru șanțul de irigație, o ascunzătoare bună, ce le apăra de gloanțe.

Lillian zăcea în șanț, cu fiecare simț în alertă. Două perechi de pași se apropiară, oprindu-se la vreo zece metri de ea.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, rosti o voce în arabă.

— Sper să fiu eu cel care o împușcă, interveni o a doua voce. Egiptul nu are nevoie de englezoaice care să-și bage nasul unde nu le fierbe oala!

Lillian îl auzi scuipând pe pământ. *Acești oameni din nord cred că sunt englezoaică!* își spuse Lillian, simțind un fior pe șira spinării. Egiptul se răzvrătea împotriva stăpânilor britanici, încercând să scape de orice urmă a britanicilor. Dar Lillian nu era englezoaică; era americană. Egiptenii nu aveau nimic împotriva americanilor, dar ura ce cuprinsese țara în ultimele luni putea face ca acești bărbați egipteni să omoare pe oricine era străin.

Fetița din brațul drept al lui Lillian scânci, iar bărbații amuțiră. Lillian își ținu respirația și se lăsă și mai jos, până pe fundul șanțului de irigație. Îi era teamă că bărbații ar putea auzi bătăile puternice ale inimii ei.

Chiar atunci, o voce puternică ordonă celor doi bărbați:

— Veniți aici! Toți!

Cei doi ezitară o clipă, apoi își aruncară puștile pe umeri și plecară. Lillian își ținu respirația până când sunetul pașilor lor se îndepărtă. Mergeau în direcția opusă, depărtându-se de cuptorul de cărămidă, spre fluviul Nil.

Lillian răsuflă ușurată. Mai așteptă un minut întreg, până când bărbații dispărură complet în întuneric, înainte de a elibera gurile copiilor. Se ridică cu greu din șanțul de irigație și porni cât de repede putu spre vechiul cuptor de cărămidă. Junghiuri dureroase îi străbăteau partea dreaptă a corpului din pricina gleznei sucite, dar Lillian se forță să meargă mai departe. În câteva minute ajunse în siguranță între zidurile

groase ale cuptorului, înconjurată de toți copiii ei, ușurați și bucuroși că se întorsese teafără.

În timp ce își trăgea sufletul, Lillian se întrebă ce ar gândi prietenii ei de acasă, din Statele Unite, dacă ar putea să o vadă în acel moment. Desigur, le spusese că venise să slujească poporului egiptean, dar niciodată nu și-ar fi imaginat că, într-o zi, va trebui să se ferească de gloanțe și să-și riște viața de bunăvoie pentru a salva doi copii orfani. Nimic din copilăria sau adolescența ei nu o pregătise pentru viața plină de aventuri ce o aștepta.